

Sygn. akt I C 858/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant prot. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2017 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa D. G.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 4.821,60 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. G. kwotę 2.558,40 zł (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt osiem złotych 40/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 243,87 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje powodowi, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 401,60 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód D. G. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 4821,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2016 r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 15 października 2015 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki T. (...) nr rej. (...), będący własnością A. Ł.. Sprawca szkody był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Poszkodowany zgłosił szkodę, która została zarejestrowana pod nr PL (...). W związku z zaistniałą szkodą poszkodowany został zmuszony wynająć u powoda auto zastępcze na czas likwidacji szkody. Poszkodowany rozpoczął najem auta zastępczego w dniu 4 grudnia 2015r. Najmem trwał 32 dni i pokrywał się z okresem niezbędnym dla przeprowadzenia procesu likwidacji szkody przez pozwanego. Powód w dniu 8 grudnia 2015r. wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 9274,20 zł, w tym koszty najmu pojazdu 8659,20 zł brutto oraz koszty podstawienia i odbioru auta w łącznej wysokości 615 zł. W dniu 8 grudnia 2015r. powód zawarł z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności i wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty objętej w/w fakturą. Strona pozwana uznała w całości okres najmu auta zastępczego, dokonała natomiast weryfikacji stawki najmu oraz kosztów za podstawienie i odebranie auta, przyjmując dobową stawkę najmu w kwocie 110 zł netto oraz łączną kwotę 100 zł za podstawienie i odbiór pojazdu.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana zakwestionowała wysokość stawki najmu oraz koszty podstawienia i odebrania pojazdu i wskazała, że przyjęta przez powoda dobową

stawka najmu pojazdu w kwocie 220 zł netto powinna ulec obniżeniu do kwoty 110 zł, zaś koszty związane z podstawieniem i odbiorem pojazdu ponad kwotę 100 zł netto wykraczają poza normalny związek przyczynowy ze szkodą oraz naruszają zasadę minimalizowania szkody. W związku z powyższym strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 4452,60 zł (w tym 4329,60 zł za najem oraz 123 zł za odbiór i podstawienie).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ł. w dniu 15 października 2015 r. uczestniczył w kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ jego samochód marki T. (...) nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnoprawnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Poszkodowany zgłosił szkodę i w dniu 18 października 2015 r. przeprowadzono oględziny pojazdu, podczas których stwierdzono, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona. Ubezpieczyciel uznał szkodę całkowitą.

Okoliczności bezsporne.

Poszkodowany potrzebował samochód do wykonywania czynności życia codziennego. Poszkodowany w dniu 29 października 2015 r. w K. zawarł umowę najmu pojazdu, marki V. (...) nr rej (...). W umowie wpisano stawkę najmu pojazdu 220 zł netto za dobę, koszt podstawienia i odbioru pojazdu po 250 netto. Poszkodowany umowę zawarł z powodem D. G. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) W., ul. (...) we W.. Miejscem przekazania auta w dniu 29 października 2015r. o godz. 17.00 było K.. Zgodnie z protokołem odbioru auto zostało zwrócone w dniu 4 grudnia 2015 r. o g. 13.00. w K..

Powód w dniu 8 grudnia 2015r. wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 9274,20 zł brutto, w tym podstawienie auta do klienta 250 zł netto, tj. 307,50 brutto, wynajem samochodu 32 dni netto 220 zł za dobę razem 8659,20 zł brutto i odbiór auta od klienta 307,50 zł brutto.

A. Ł. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności opatrzoną datą 8 grudnia 2015r., na mocy której przelał na powoda wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego przysługującą cedentowi w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 15 października 2015 r. nr szkody (...).

Powód pismem z dnia 8 grudnia 2015 r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 9274,20 zł w terminie do dnia 22 grudnia 2015r. za wynajem pojazdu zastępczego.

Strona pozwana pismem z dnia 11 grudnia 2015r. ustaliła koszt najmu pojazdu zastępczego na kwotę 4329,60 zł, przyjmując stawkę dobową w kwocie 110 zł netto oraz 123 zł brutto za podstawienie i odbiór auta (2 x 50 zł netto), łącznie 4452,60 zł.

Powód pismem z dnia 20 stycznia 2016 r. wezwał pozwaną do zapłaty dalszej kwoty 4821,60 zł. Pozwana w piśmie z dnia 2 lutego 2016r. pottrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Dowód:

- umowa najmu pojazdu k. 11;
- ogólne warunki wynajmu samochodu k. 12
- oświadczenie poszkodowanego k. 10;
- Faktura VAT (...) k. 13;
- umowa cesji wierzytelności k. 14;
- korespondencja pomiędzy stronami k. 15, 16, 17 – 18,19 - 20;

A. Ł. nie interesował się ceną najmu pojazdu zastępczego, nie negocjował zaproponowanej mu przez powoda w umowie stawki, gdyż był przekonany, że to ubezpieczyciel pokrywa koszty najmu i kwestie kosztów strony powinny załatwiać między sobą. Przy zawarciu umowy powód był zapewniony, że o nic nie musi się martwić. Poszkodowany nie miał świadomości, na jakich warunkach zawiera umowę, nie interesował się kosztami najmu, nie miał też świadomości, że zbył prawa do wierzytelności z tytułu najmu pojazdu wobec ubezpieczyciela. Poszkodowany był zadowolony z jakości obsługi ze strony firmy powoda, zwłaszcza że wszystkie formalności mógł załatwić w miejscu zamieszkania i przez cały niezbędny okres naprawy pojazdu, mógł korzystać z pojazdu zastępczego, bez obowiązku pokrywania kosztów z tym związanych.

Dowód:

- przesłuchanie świadka A. Ł. k. 102 – 103.

Maksymalna rynkowa stawka najmu zastępczego samochodu klasy D w K. K. w IV kwartale 2015r. wynosiła 210 zł netto/dobę, przy okresie najmu powyżej 30 dni. Najniższa rynkowa stawka najmu zastępczego samochodu klasy D w K. K. w IV kwartale 2015r. wynosiła 150 zł netto/dobę, przy okresie najmu powyżej 30 dni. Średnia rynkowa stawka najmu zastępczego samochodu klasy D w K. K. w IV kwartale 2015r. wynosiła 175 zł netto/dobę. Stawka najmu samochodu zastępczego uznana dotychczas przez stronę pozwaną w kwocie 110 zł netto/dobę była o 35% niższa od średniej rynkowej stawki najmu zastępczego samochodu klasy D w K. K. w IV kwartale 2015r. Stawka najmu stosowana przez powoda w wysokości 220zł/dobę była o 25% niższa od średniej rynkowej stawki najmu zastępczego samochodu klasy D w K. K. w IV kwartale 2015r.

Stawka najmu samochodu zastępczego na krótsze okresy np. 1-7 dni zwykle jest ok. 10% droższa od stawki dobowej stosowanej przy najmie powyżej 30 dni, ale niektóre firmy stosują tą samą stawkę dobową zarówno przy najmie krótkoterminowym, jak i przy najmie powyżej 30 dni.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych J. B. k. 107 – 111.

W tak ustalonym stanie faktyczny Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w części tj. co do kwoty 2558,40 zł.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakładu powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład

ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Podkreślić należy, że zgodnie poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 8 września 2004r., w sprawie IV CK 672/03 za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, **nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania**. Okoliczność, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego przekroczyły cenę nowego samochodu, nie może automatycznie przesądzać o istnieniu przyczynienia się poszkodowanego do powiększenia rozmiaru szkody.

W oparciu o powołane orzeczenia należało stwierdzić, że pełne odszkodowanie w niniejszej sprawie obejmować powinno rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu pojazdu. Powód domagał się zasądzenia kwoty 4821,60 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 32 dni a także zwrotu kosztów podstawienia i odbioru pojazdu z miejsca zamieszkania poszkodowanego. Pomiędzy stronami bezsporny był czas trwania najmu oraz wysokość wypłaconego dotychczas odszkodowania. Spór dotyczył przede wszystkim stawki najmu pojazdu oraz zasadności naliczenia kosztów podstawienia i odbioru auta w okolicznościach niniejszej sprawy.

Celem ustalenia średniej stawki najmu pojazdu zastępczego w IV kwartale 2015r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych. Z ustaleń dokonanych przez biegłego sądowego w opinii, że średnia stawka najmu pojazdu zastępczego w K. K. w IV kwartale 2015r. w okresie powyżej 30 dni wynosiła 175 zł netto/ dobę, i była o 35% wyższa od stawki przyjętej przez stronę pozwaną oraz o 25% niższa od stawki zastosowanej przez powoda.

Z tego też względu Sąd ustalił, że stawka dobową najmu pojazdu klasy D w IV kwartale 2015r. w K. K. wynosiła 175 zł netto/dobę, tj. 215,25 zł brutto/dobę. Skoro usprawiedliwiony czas najmu pojazdu zastępczego wynosił 32 dni, to należne powodowi odszkodowanie w tym zakresie wynosiło 6888 zł. Pozwana dotychczas wypłaciła powodowi kwotę 4329,60 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu, zatem do zapłaty pozostała kwota 2558,40 zł. Jednocześnie w ocenie Sądu żądanie zapłaty kwoty 615 zł z tytułu podstawienia i odebrania auta była nadmiernie wygórowana i wypłacona przez pozwaną kwota 123 zł brutto z tego tytułu była wystarczająca. Sąd w tym zakresie

podzielił stanowisko pozwanej, że stawka ustalona przez powoda ostatecznie na kwotę 220,00 zł netto oraz koszty podstawienia i odebrania pojazdu były zawyżone. Nie bez znaczenia są przy tym okoliczności zawarcia umowy najmu z poszkodowanym. Niewątpliwie w sytuacji, gdy korzystający z pojazdu zastępczego nie miał obowiązku pokrywać kosztów najmu tego samochodu, nie interesowały go warunki, na jakich zawarta została umowa z wynajmującym. Tymczasem wskutek zawarcia pomiędzy powodem a poszkodowanym umowy cesji wierzytelności przysługującej mu wobec ubezpieczyciela z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, powód jako wynajmujący i cesjonariusz, realizował interesy usługodawcy i usługobiorcy. Oczywistym więc było, że powód jako usługodawca miał interes w jak najkorzystniejszym dla siebie ustaleniu kosztów najmu pojazdu zastępczego, których – zgodnie z umową cesji – mógł dochodzić od ubezpieczyciela. Jednocześnie usługobiorca – cedent wierzytelności z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy, nie miał faktycznego interesu w dążeniu do obniżenia stawek zaproponowanych przez powoda, gdyż dla niego dogodnie było to, że nie musiał tymczasowo, do czasu dokonania likwidacji szkody, pokrywać tych wydatków z własnych środków. Jednocześnie ubezpieczyciel nie miał żadnego wpływu na wybór oferty najmu pojazdu zastępczego dokonany przez poszkodowanego.

Okoliczności te obligowały Sąd do wnikliwej analizy warunków umowy najmu pojazdu zastępczego zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanym. Zdaniem Sądu stawka czynszu oraz koszty podstawienia i odbioru pojazdu przewidziane w tej umowie były rażąco wygórowane. Z tego powodu Sąd przyjął częściowo zarzuty strony pozwanej za słuszne i ustalił, że zasadnym było dokonanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego według stawki ustalonej w oparciu o opinię biegłego sądowego tj. 175 zł netto tj. 215,25 zł brutto za dobę.

Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego w szczególności art. 362 k.c. poszkodowany zobowiązany jest do minimalizacji szkody, zatem bierność poszkodowanego w negocjacjach z powódką co do wysokości stawek najmu oraz innych kosztów zawartych w tej umowie może być potraktowana jako przyczynienie się do zwiększenia szkody (por. wyrok SN z 1 września 1970 r., II CR 371/70, LexisNexis nr 296057, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93, z omówieniem A. Szpunara i W. Wanatowskiej, NP 1972, nr 3, s. 442).

Jak już wyżej wskazano, strona pozwana w ramach umowy ubezpieczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody ponosi odpowiedzialność za rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu pojazdu. Skoro z opinii biegłego obejmującej analizę istniejących ówczesnie ofert rynkowych wynikało, że poszkodowany miał możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego za stawkę w granicach od 150 do 210 zł netto, bezkrytyczne zaakceptowanie stawki zaproponowanej przez powoda w wysokości 220,00 netto zł stanowiło ze strony poszkodowanego przyczynienie się do powstania szkody. Niewątpliwie bierne zachowanie poszkodowanego, niedopełnienie obowiązku przeanalizowania umowy przedłożonej mu przez powoda do podpisu, brak staranności w ustaleniu rzeczywistych, pełnych kosztów najmu, w tym kosztów podstawienia i odebrania pojazdu, należało potraktować jako jego przyczynienie się do zwiększenia rozmiaru szkody. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego bierne zachowanie się poszkodowanego, umożliwiające dokonywanie nadużyć albo stwarzające dla nich okazję, w normalnym rozwoju wydarzeń nie powoduje szkody.

Podobnie należało ocenić bezkrytyczną akceptację kosztów podstawienia i odebrania samochodu zastępczego. Sąd Sąd przyjął, że uznana i wypłacona przez stronę pozwaną należność z tytułu najmu pojazdu w kwocie 123 zł była wystarczająca i dalsze odszkodowanie powodowi się nie należy. Poszkodowany miał bowiem możliwość skorzystać z ofert usługodawców działających na terenie K. i nie narażać się na dodatkowe koszty związane z podstawieniem i odebraniem pojazdu. Pozostałe (nieuznane przez pozwaną) koszty podstawienia i odebrania samochodu zastępczego, jako rażąco zawyżone i bezzasadnie poniesione, należało wobec strony pozwanej oddalić. Strona pozwana odpowiada bowiem za uzasadnione koszty najmu, poszkodowany miał możliwość i powinien poszukać tańszego usługodawcy lub też wynegocjować u powoda korzystniejsze warunki umowy. Jego bierność i zaakceptowanie bez zastrzeżeń umowy przedłożonej przez powoda niewątpliwie stanowiło przyczynienie się do zwiększenia szkody. Zatem strona pozwana nie powinna być obciążona kosztami przekraczającym normalne, średnie koszty najmu pojazdu zastępczego według stawek obowiązujących w pobliżu miejsca

Mając powyższe na uwadze uwzględniono powództwo w części przyjmując, że uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego powinny wynosić 6888,00 zł brutto (32 dni x 215,25 zł), zaś uzasadnione koszty podstawienia i odebrania auta z miejsca zamieszkania poszkodowanego wynoszą 123 zł brutto. Ponieważ strona pozwana koszty te zapłaciła do kwoty 4452,60 zł do zapłaty pozostała kwota 2558,40 zł.

Jednocześnie Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o art. 481 § 1 k.c., 455 k.c. oraz art. 817 k.c. i 14 ust. 1 uoc w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przedmiotowej sprawie powód pismem z dnia 8 grudnia 2015 r., wezwał pozwaną do zapłaty kwoty objętej fakturą terminie do dnia 22 grudnia 2015r. Pozwana już w dniu 11 grudnia 2015r. wydała decyzję o wypłacie odszkodowania w kwocie 4452,60 zł. Zatem termin 30 dni na naprawienie szkody upływał w dniu 8 stycznia 2016 r., stąd odsetki ustawowe za opóźnienia należały się powodowi od dnia następnego tj. od dnia 9 stycznia 2016 r. (tak też wskazano w pozwie).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Dokonano stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu przyjmując, że powód wygrał postępowanie w 53 %. Na łączne koszty postępowania obu stron w wysokości 5919,60 zł składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 242,00 zł; kwota 34,00 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictw (2 x 17 zł), kwota 4800,00 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocników (po 1217,00 zł każdy) za I instancję, opłata sądowa od apelacji 242,00 zł, kwota 1200 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocników za II instancję oraz 1801,60 zł wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego. Zgodnie z wynikiem postępowania powód powinien pokryć koszty w 47 % a zatem co do kwoty 2782,21 zł, a strona pozwana w 53% tj. co do kwoty 3137,39 zł. Skoro pozwana pokryła koszty w łącznej kwocie 3459 zł (1217 zł wynagrodzenie pełnomocnika za I instancję, 1400,- zł zaliczka na wydatki związane z wydaniem opinii, 242 zł opłata od apelacji i 600 zł wynagrodzenie pełnomocnika z II instancję), to powód zobowiązany jest zwrócić stronie pozwanej kwotę 321,61 zł (3459,00 zł – 3137,39 zł).

Sąd obciążył również powoda brakującymi kosztami sądowymi w wysokości 401,60 zł. Należy wskazać, że koszty opinii sporządzonej przez biegłego sądowego wyniosły 1801,60 zł i tym samym przewyższyły kwotę zaliczki pobranej od strony pozwanej kwocie 1400,00 zł. Wobec tego, należności biegłego zostały pokryte częściowo z wydatków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku.